Написав Галина Левицька
Неділя, 21 листопада 2010, 03:33

Не вітаю тебе з 8 березня, сестро!
Не бажаю тобі всіх земних нагород і щедрот…
Ти згори народилась і в Ісусі Христі ти воскресла!
Хай же серце горить й рветься птахом до вічних висот!

Пам'ятаєш? Тривогою зковані будні…
Свято — більше поїсти і може поспати півдня…
Подарунки, вітання? І колючі образи облудні:
Чи за рік ще згадає про мене сім'я?!!

Пам'ятаєш? Як він дарував тобі квіти
І недбало жбурляв компліменти для інших жінок…
Як ти сльози ковтала, щоб нічого не бачили діти,
І вином запивала болючий, невичерпний шок…

Пам'ятаєш? Бажала любові й розради,
А була тільки пустка: чи вічність—чи мить?!
8 березня? Свято?! Не свято, а зрада!
Так що просто уже й не хотілося жить…

Слава Богу за все!!! Бо тоді на коліна
Перший раз ти упала, як підбитий загублений птах
І до Бога кричала, благала всім серцем, невпинно,
Щоб простив за гріхи і забрав біль, і розпач, і страх…

Я вітаю тебе в серці Бога-Отця, моя сестро!
Я бажаю тобі не забути, моя дорога,
Із якої багнюки Любов'ю Христа ти воскресла
Та зі скелі якої Він з терпінням тебе висікав!

Я радію за нас! Не належим ми світу оцьому.
Свято маєм щодень! Бо Святий з нами Бог!!!
Ми йдемо в Небеса, до нетлінного Отчого Дому,
Зберігаючи мир серед виру турбот і тривог.

8 березня 2010р.